

[Socialministeren.]

sammen an paa, ud fra hvilke Forudsætninger man vil bedømme det, der er sket.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen nævnte, at der er Behov for Arbejdskraft. Jeg bestrider det. At det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen en Dag i Oktober Maaned henimod den Tid, da Tjenestekarle og Tjenestepiger paa Landet skifter, kan finde Aviser med et betydeligt Antal Annoncer — ja, det har det ærede Medlem kunnet lige siden den Dag, det ærede Medlem begyndte at kunne læse. Anderledes er det ikke. Jeg har ikke det Materiale, som det ærede Medlem af dette høje Ting Hr. Levinsen fremkom med i Fjor under Finanslovsforhandlingerne, tror jeg, efter Optællinger, som han netop havde ladet foretage. Jeg henviser det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen til at opsoge dette Talmateriale, som netop viser, at Antallet af Annoncer var langt større, bl. a. i „Fyns Tidende“ — hvor det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen jo meget nemt kan faa Besked om Rigtigheden af det —, i 1930—31 paa et Tidspunkt hvor overhovedet ingen Mennesker talte om Mangel paa Arbejdskraft ude paa Landet, end netop i disse Aar, hvor der er skreget saa meget op om Mangel paa Arbejdskraft. Annoncerne er i alt Fald noget af det, man overhovedet slet ikke kan lægge til Grund for en Bedømmelse af, om der er Mangel paa Arbejdskraft et eller andet Sted.

Det samme gælder i øvrigt Spørgsmaalet om Mangel paa kvindelig Arbejdskraft i Hjemmene. Er det noget moderne, at der er Annoncer efter Piger i Aviserne hver Maaned? Det har der været lige saa længe, jeg kan huske tilbage i Tiden. Det vil der blive ved med at være, fordi mange af de kvindelige Medhjælpere, der skifter Plads — dér er det jo oven i Købet hver Maaned —, ikke altid skifter paa Grund af Pigens eget Ønske om at skifte, men fordi de Husfruer, de er kommet hos, nu tilfældigvis skal skifte en Gang hver Maaned, og det er en dyr Spøg for Manden, naar han hver Maaned skal betale Annoncer, men det sker adskillige Steder, saa heller ikke det tror jeg det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen skal benytte som Begrundelse.

Nej, der er noget helt andet. Det ærede Medlem er dristig nok til her at sige, at der finder Misbrug Sted, og der gøres intet som helst for at hindre Misbrug af Arbejdsløshedsforsikringen og den sociale Lovgivning. Og saa ved det ærede Medlem jo efter den Redegørelse, jeg afgav her forleden Dag, og som det ærede Medlem erklærede sig tilfreds med, at det er ganske uberettiget at sige

noget saadant. Dertil kommer, at jeg aldrig har faaet konkrete Tilfælde forebragt paa, at der finder Misbrug Sted. Jeg har ude omkring paa Møderne forsøgt over for mange Venstretalere, der har beklaget sig, at sige til dem: Maa jeg faa Besked, hvem er det? Saa forsvinder Anklagerne ud i Lufften. Det er den samme Krønike, der gaar igen alle Vegne; der er maaske en eller anden Husmand, der har en stor Dreng gaaende hjemme paa Socialhjælp, eller hvad han gaar paa, og det er ham, der bliver til „alle de mange, der rundt om i dette Land driver Misbrug“.

Nu er desværre Snevejret forbi, men hvis vi faar noget igen, vilde jeg gerne have Lov til at invitere det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen ned om Natten ved 2—3 Tiden, naar det begynder at sne, for at se de Hundreder og atter Hundreder af Mænd, unge Mennesker med tyndslidte Skosaaer, der stiller op og venter i 4—5 Timer, indtil Uddelingen af Arbejdstegn begynder. Det er ikke arbejdssky Individuer, der gør det.

Nej, det, der er i Vejen, er, at man ude paa Landet har en afgjort Uvilje mod at henvende sig dér, hvor man skal henvende sig for at faa sin Arbejdskraft. Vi har her i dette Land i sin Tid paa Partiet Venstres Foranledning faaet gennemført en Lov om Arbejdsanvisning, som Landbrugets Folk mere end nogen som helst andre saboterer, som de nægter at benytte sig af. Det viser sig, at naar vi fra Arbejdsdirektoratet udsender 80 000, 100 000 eller flere Opfordringer til de Arbejdsgivere paa Landet, om hvem man ved, at de bruger fremmed Arbejdskraft, om, at de skal henvende sig til Arbejdsanvisningskontorerne med Anmodning om at faa Arbejdskraft, kan vi praktisk talt opfylde hvert eneste Krav og har endda gaaende ledige i Tusindvis af Landarbejdere derude paa Landet.

Hvorfor vil man ikke overholde Lovgivningen derude? Hvorfor skal det være saadan, at man blot angriber, men i samme Øjeblik hvor vi andre spørger: Maa vi faa Tilfældene? — saa kan vi ikke faa dem. Det hele skal pakkes ind bare i Mistro til Arbejderne og kun bruges til Angreb paa de fattigste i vort Land, dem vi desværre ikke er i Stand til at skaffe Arbejde til enhver Tid, i Stedet for at man skulde være med til at sørge for, at man derude paa Landet virkelig møder op og siger: Maa vi faa de Folk! Det vil de ikke. Jeg er ganske sikker paa, at adskillige af dem, der ude paa Møderne staar og skriger op om, at de mangler Folk, hvis jeg kunde faa fat i dem og stille Folkene ud hos dem,